Alpensymfonie

Alpen symfonie

Daar net onder de top
ligt bevroren mijn kindeke.
Op de meest ontoegankelijke
en meest beschermde plek,
de eeuwigheid bewaard.
In ijzen krib te slapen,
te wachten op lichte warmte.

Ander stille aandacht,
ont-roerend toelaten.

Ontdooien gaat langzaam,
als lang is bevroren.
De handen eerst en
dan de vingers,
het hart en hoofd,
mijn bevroren koppie.

Ach sta toch toe
deze wedergeboorte
van wat eens was.

Te laten verwarmen,
te laten ontdooien,
niet be-grijpen,
de wereld toe laten
vooral daarmee warmte
die eeuwige zonsymfonie,
duizenden klanken,
duizenden kleuren,
straffe storm, staandig stiller,
ooit beloofd, dit liefdes leven.
20090322 naar Richard Strauss